

est, et postquam Fulco archiepiscopus Rhemensis duas mox memoratas litteras, quarum meminit Flodoardus ad Alfredum regem, et ad Plegmundum archiepiscopum Cantuariensem scripsisset; cum in iis verba faciat de *perversissima secta paganis erroribus exorta*, memoretque *incestuosa luxurie fomenta*, uti ab Alfordo citato observatum, qui addit Eadmerum monachum Cantuariensem auctorem accuratum et Malmesburiensi antiquiorem Formosi nomen his litteris præfixisse in lib. v Novorum. Hinc non male scripsit Parkerus, vir e secta Protestantium, in Antiq. Britan. dum de Plegmundo loquitur: *Tempus effeminatum hoc fuisse Varnerus in Fasciculo temporum pronuntiat: Fides, inquit, tum valde*

deficere cepit, et clerici malefictis erant dediti, con-surgentibus sectis. Sacerdotes enim aliqui feminarum commercio usi et abusi sunt; quod ab episcopis moniti obstinate defendere perrexerunt. Porro hæc ad Anglicanos episcopos epistola, non in libris Regum a Malmesburiensi recitata, uti laudata synodus, sed lib. i de Gestis Pontif., pag. 211, dum de primatu archiepiscopi Cantuariensis disserit, ideoque Formosi papæ tempore dari potuit, sed inter eam et synodum Anglicanam nulla est connexio; post mortem enim Formosi, bellis in Anglia omnia turbantibus, regnum Westsaxonum per annos septem sine episcopo fuit, et post illud septennium concilium Anglicanum coactum.

ANNO DOMINI DCCXCIVII.

STEPHANUS VI

PONTIFEX ROMANUS.

NOTITIA HISTORICA IN STEPHANUM VI.

(Apud Mansi, Conciliorum ampl. Collectio.)

Stephanus sextus successit Formoso. Bonifacius enim qui invadens sedem apostolicam tenuit eam diebus quindecim, non est numerandus inter pontifices; utpote qui velut homo nefarius jam antea bis gradu depositus, primum a diaconatu ac deinde a presbyteratu, in Romana synodo sub Joanne papa IX, damnatus fuit. Et quanquam uterque per vim, metum et tyrannidem sedem adepti fuerint, adeoque intrusus pariter intrusum expulerit, tamen Stephanus in numero et serie pontificum communit sententia numeratur, quia ad periculum schismatis avertendum, illum, quanquam homo scelestissimus esset, universus clerus approbavit, totaque Ecclesia catholica pro Christi vicario et successore Petri agnovit. Nam cum Fulco Rhemensis archiepiscopus eum Formoso subrogatum intellexisset, obsequiis et officiis, quæ recens creatis pontificibus exhiberi solent, scriptisque ad eum litteris, teste Flodoardo, eum veneratus est: non ignorans se etiam in successoribus indignis Petrum ac Christum venerari, si iisdem debitum cultum et obedientiam deferret: contra vero in iisdem eosdem spernere, si quam debebat reverentiam non exhiberet.

Pontificatum auspicatus est a sacrilegio illo, quo corpus Formosi exhumatum, sacerdotalibus indumentis indutum, tribusque digitis mutilatum, in Tiberim projecit, omnesque ab eodem ordinatos iterato consecrari et ordinari præcepit. Miror quæ ratione Onophrius, in annot. ac Platinam, hanc rei gestæ historiam tanquam fabulosam plane rejiciat; cum præter antiqua monumenta et synodalia acta, de quibus infra sub Joanne IX, Luitprandus libro primo, capite octavo, eandem his verbis manifestissime describat et detestetur: Formoso defuncto, inquit, atque Arnulpho in propria reverso, is qui post mortem Formosi papa constitutus est (Bonifacius nimirum de quo supra) expellitur, Sergiusque papa (memoria lapsus Luitprandus in nomine erat) per Adelbertum constituitur. Quo constituto, ut impius doctrinarumque sanctarum inscius, Formosum e sepulcro extrahi, atque in sedem pontificatus sacer-

gitisque tribus abscisis, in Tiberim jactari præcepit: cunctosque quos ipse ordinaverat gradu proprio depositos iterum ordinavit. Quod quam male egerit, Pater sanctissime, animadvertere poteris; quoniam et hi, qui a Juda Domini nostri Jesu Christi proditore, ante proditorem, salutem seu benedictionem apostolicam perceperunt, ea post proditorem, propriique corporis suspensionem minime sunt privati, nisi quos improba forte defœderant flagitia. Benedictio siquidem, quæ ministris Christi impenditur, non per eum, qui videtur, sacerdotem infunditur: neque enim qui rigat est aliquid, neque qui plantat, sed qui incrementum dat, Deus. Quantæ autem auctoritatis, quantæque religionis papa Formosus fuerit, hinc colligere possumus, quoniam dum a piscatoribus postmodum esset inventus, atque ad beati apostolorum principis ecclesiam deportatus, sanctorum quedam imagines hunc in loculo positum venerabiliter salutarunt. Hoc namque a religiosissimis Romanæ urbis viris sæpe audivi.

Addidit culpam culpæ Stephanus papa, quando collecta synodo nefarium, impium et detestandum facinus approbavit. Ipsi enim lapides tale portentum exsecrati, sua tunc voce mutua collisione clamant, spontaneam libentius pati ruinam, quam ut Romana ecclesia tanto scandalo depressa maneret. Accidit tunc ut sacrosancta basilica Lateranensis, primaria pontificis sedes, impulsore angelo malo ab altari usque ad portas prostrata corrueret, quia nequaquam stare poterant parietes, dum prima cardinis petra tanti facinoris terræmotu concussa fuisset. Sacrilegi pontificis facinus, quo a defuncto poenam inique exegit, quoque legitime collatos ordines contra Christi institutionem et Dei mandatum repetivit, novatores hæretici nostri temporis vobiscum recte quidem redarguant et detestantur; verum contra promissiones Christi Petro et Ecclesiæ factas, propter illud factum impium male insurgunt, et præmature nimis de victoria gloriantes triumphum agant. Omnia enim quæ Stephanus contra Formosum dixit vel egit, homo furore percitus egit, implens id quod exæstians ra-

odio Formosum prosequerentur, adeoque in eandem A sententiam pronuntiarunt, quam homini furore percito gratam fore præsciebant. Unde hac in re violentam quidem tyrannidem in facto agnoscimus: errorem autem in fide per Stephanum pontificiam auctoritatem legitime usurpantem definitum vel approbatum fuisse constanter pernegamus; quanquam nihil sedi apostolicæ præjudicaretur, si daremus invasorem non legitime electum, sed intrusum pseudopontificem in articulis fidei asserendis aberrasse. Hujus temporibus, post Arnulphum regem Germa-

nizæ pediculari morbo extinctum, Widonem imperatorem obliisse testatur Luitprandus lib. 1, cap. 9. Stephanus sedis apostolicæ invasor, ab optimatum factione adversus Adelbertum Etruriæ principem prævalente, detrusus est in carcerem anno Christi 900, et postquam sedem apostolicam sex annis tenuisset, in eodem carcere strangulatus, Deo vindictæ exitu infami vitam clausit. Hæc ex antiquis monumentis et diplomatibus de Stephano Baronius, tom. X Annalium.

STEPHANI PAPÆ VI EPISTOLÆ ET PRIVILEGIA.

(Ex Conciliis Mansi et Acherii Spicilegio.)

EPISTOLA PRIMA.

AD ARNESTUM ARCHIEPISCOPUM NARBONENSEM.

Privilegium archiepiscopatus Narbonensis.

STEPHANUS episcopus, servus servorum Dei, reverentissimo et sanctissimo confratri nostro ARNESTO archiepiscopo primæ sedis sanctæ Narbonensis Ecclesiæ, et per te in eadem venerabili Ecclesia in perpetuum.

Convenit apostolico moderamini pia religione pollutibus benevola compassione succurrere, et poscentium animis alacri devotione impertiri assensum. Ex hoc enim lucri potissimum præmium a conditore omnium Domino promeremur, dum venerabilia loca opportune ordinata, ad meliorem fuerint sine dubio statum perducta. Igitur reverentia vestræ fraternitatis postulavit a nobis quatenus hujus apostolicæ nostræ auctoritatis privilegio confirmare deberemus omnes res immobiles ejusdem sanctæ primæ sedis Ecclesiæ Narbonensis, constructæ in honore sanctorum Justi et Pastoris, ubi beatus Paulus confessor Christi corpore requiescit, hoc est, omnes domos, cellas, ecclesias, villas, curtes, parochias, terras, vineas, prata, silvas, atque medietatem salinarum, et telonei, seu Raficani [Rafiam], ac naufragii, monasterio sancti Laurentii, et cellis, cum omnibus adjacentiis earum ac pertinentiis, una cum famulis utriusque sexus, et alia quæ a piis imperatoribus et regibus, et ab aliis Deum timentibus in eadem sancta Ecclesia Narbonensi collata sunt, et consistunt, tam in ipso comitatu Narbonense quam et Reddense, seu Minerbense atque Ausonense, necnon et Biterrense, sive etiam Nemausense. Unde

B prata, silvas, atque medietatem salinarum, et telonei, seu raficani, atque naufragii, monasterio sancti Laurentii, et cellis, vel cum omnibus adjacentiis et pertinentiis earum, una cum familiis utriusque sexus, et alia omnia quæ a piis imperatoribus et regibus, vel ab aliis Deum timentibus, in eadem ecclesia collata sunt, vel cellatura [conferenda] erunt, tam in ipso comitatu Narbonensi, quam in Reddense, seu et Minerbense, atque Ausonense, necnon et Bitterrense, sive etiam Nemausense. Hæc vero omnia ita jure firmissimo a te tuisque successoribus possideri ac dominari volumus, sicut olim possessum est a sanctæ memoriæ decessore tuo Daniele episcopo, sed et reverendo Sigebodo, ejusdem primæ sedis Narbonensis præsule, sub tua tuorumque successorum ditione, potestate, ac utilitate omnimodis confirmantes. Statuentes apostolica censura sub divini judicii obstatione et anathematis interdicto, ut nulli unquam magno vel parvo homini liceat quamlibet forciam vel oppressionem in omnibus rebus ejus facere, aut potestatem aliquam habere, vel aliquem dstringere, aut quæcumque teloneum ab eis exigere, sive ad placitum eos ubicunque pro quibuscunque causis proprio jure præferunt, nisi in providentia [præsentia] archiepiscopi causa illorum audiatur, et regulariter finiatur [firmetur]. Ut et quoque nostra auctoritate juxta canonicam sanctionem nobis addere placuit, ut si quando divina vocatione vos vestrique successores ex hac luce migraveritis, quandiu in ipsa Ecclesia Narbonensi repertus fuerit qui dignus sit officio pontificatus ipsius fungi, nulli liceat ex alio loco inibi ingredi, nec jam dictam sibi præditus [prædictus mendose] quacunque digni-